

Arrest

nr. 304 327 van 4 april 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 mei 2023 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 juni 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 december 2023.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. LABEEUW, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht. In een tweede middel werpt hij de schending op van, wederom, de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel.

1.2. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen bij beschikking van 7 december 2023 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen betreffen enerzijds de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het eerste middel, gericht ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, lijkt ongegrond.

De eerste bestreden beslissing verwijst naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en zet duidelijk uiteen waarom de door verzoeker aangehaalde elementen, m.i.v. de aangevoerde integratie, geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet concreet duidelijk op welk punt deze motieven hem niet in staat stellen zich erop te verdedigen wat de voornaamste doelstelling is van de geschonden geachte formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker uit wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Met zijn betoog over de buitengewone omstandigheden toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij in casu een invulling heeft gegeven aan dit begrip die zou neerkomen op het eisen van het aantonen van overmacht of een onvoorzienbare buitengewone omstandigheid.

Waar verzoeker de elementen die zijn zaak kenmerken opsomt, ervan overtuigd is dat er “wel degelijk” of “zeker” sprake is van buitengewone omstandigheden alsook poneert dat hij zomaar niet zijn leven in België kan achterlaten om terug te keren, ventileert hij zijn eigen visie op zijn zaak maar hiermee kan hij de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen.

Door het langdurig karakter te benadrukken van zijn verblijf in het Rijk, door te onderstrepen dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft uitgebouwd “in de zin van artikel 8 EVRM”, dat hij volledig is geïntegreerd en te poneren dat hij geen banden meer heeft met Marokko, toont verzoeker niet aan dat de eerste bestreden beslissing, die hierop ruim ingaat, getuigt van “onjuiste” of “juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven” of op dit punt onzorgvuldig is. Verzoeker kan de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen zonder in concreto in te gaan op de door verweerder gedane beoordeling van de door hem aangehaalde elementen.

De eerste bestreden beslissing stelt terecht, met verwijzing naar een arrest van de Raad van State, dat elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging. Door op stereotiepe wijze te poneren dat verweerder er hiermee aan voorbijgaat dat hij alhier “het centrum van zijn belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM” toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval in andersluidende zin moet worden geoordeeld. De terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen impliceert volgens de eerste bestreden beslissing voorts geenszins dat de banden die verzoeker zou hebben opgebouwd met de Belgische maatschappij zouden tenietgaan. Verzoeker brengt hiertegen ook niets concreets in.

Verzoeker verwijst naar zijn moeder die op legale wijze in België verblijft, maar hiermee brengt hij de volgende beoordeling in de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen: “Het feit dat zijn zussen en zijn moeder de Belgische nationaliteit hebben verworven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt”.

Verzoeker benadrukt voorts dat hij geen garantie heeft dat hij in zijn land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, waardoor het voor hem bijzonder moeilijk is om zijn

aanvraag via de geijkte weg te doen. Verzoeker betwist de vaststelling van verweerder niet dat hij ruim 26 jaar in Marokko heeft verbleven. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat verweerder hieruit afleidt dat het onwaarschijnlijk lijkt dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst bij wie hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoeker is bovendien een volwassen man van 36 jaar op het ogenblik van het treffen van de eerste bestreden beslissing. De Raad ziet niet in waarom verzoeker van verweerder verwacht dat deze moet aantonen dat hij de garantie heeft dat hij bij iemand terecht kan tijdens de behandeling van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Met dit betoog miskent verzoeker de bewijslast inzake het aantonen van een buitengewone omstandigheid, die bij hem ligt. In de eerste bestreden beslissing kan in die zin worden gelezen: “Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland”. Door te poneren dat hij geen sociale banden heeft met zijn land van herkomst, dat hij aldaar zijn huisvesting heeft achtergelaten en dat verweerder er zomaar niet vanuit kan gaan dat er kennissen zouden zijn op wie heel die periode kan worden gerekend, kan verzoeker de voormelde vaststellingen in de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

De afsluitende theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht toont daarvan geen schending aan.

Het tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, lijkt eveneens ongegrond.

Het is niet omdat verzoeker enige tijd in het Rijk heeft verbleven, dat verweerder geen bevel om het grondgebied te verlaten mag geven als hij op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet vaststelt dat verzoeker illegaal in het Rijk verblijft. Verzoeker betwist deze vaststelling in de tweede bestreden beslissing niet. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, diende hij niet onmiddellijk het land te verlaten, maar kreeg hij een termijn van dertig dagen om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, wat de maximale termijn is (cf. artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet). Het gegeven dat verzoeker dit alles niet redelijk alsook onzorgvuldig en disproportioneel acht, kan het bevel om het grondgebied te verlaten niet aan het wankelen brengen.”

1.3. Verzoeker richt op 20 december 2023 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesesmemorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 22 februari 2024 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij wijst erop dat zij geen banden meer heeft met Marokko en stelt dat het om die reden moeilijk is om naar dat land terug te keren. Zij vindt het niet redelijk dat de verwerende partij voor het aanvaarden van buitengewone omstandigheden “zo goed als overmacht vraagt” en meent dat haar belangen niet op een correcte wijze zijn afgewogen en dat de Raad dit onterecht volgt. De verwerende partij verwijst naar haar nota, onderschrijft de gronden van de beschikking en deelt “voor de volledigheid” mee dat, na het tussenkomen van de bestreden beslissing, de bijlage 35 van de verzoekende partij werd ingetrokken en een beslissing tot weigering van verblijf onder de vorm van een bijlage 20 werd genomen. Waar de voorzitter opmerkt dat dit laatste gegeven op zich geen gevolgen heeft voor de voorliggende betwisting, zijn partijen het hiermee eens.”

1.5. Door kritiek uit te oefenen op de bestreden beslissingen, niet in te gaan op wat in de beschikking kan worden gelezen en louter de overtuiging te zijn toegedaan dat de beschikking onterecht de bestreden beslissingen volgt, kan de verzoekende partij deze niet aan het wankelen brengen.

De aangevoerde middelen zijn derhalve ongegrond.

2. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middelen aangevoerd die kunnen leiden tot de nietig-verklaring van de bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA